



Kristina Stránská

Milí sourozenci v Kristu,

ve střešovickém sboru jsem vyrostla a stále jsem tu (nejen) duchovně „doma“. Přestože jsem za poslední roky zdomácněla i v jiných křesťanských tradicích, zejména skrze (dosti pomalé a přerušované) studium ekumenické teologie na ETF UK a duchovní cvičení v Kolínském klášteře i jinde, uvědomuju si, jak silně je do mě náš sbor otisknut: prostor kostela, barvy, zvuky (písně, varhany, hlasy) a vůně, známé tváře... i podoba liturgie. Večeři Páně neznám silnější a skutečnější než tu u nás, se společným zpěvem „Jezu Kriste, štědrý kněže“ bez hudebního doprovodu; jedinečné (a pro mě osobně důležité) je i užívání sešitu na přímluvné modlitby. Během pandemie (kdy se držíme dost mimo) jsem zjistila, že vědomí, že právě tady jsem doma, trvá i na dálku (moc děkuju všem, kdo se podílejí na přenosech bohoslužeb!), možná si ho uvědomuju tím víc spolu s touhou znovu

zažívat takové společné slavení naživo...

Přítomnost sboru jako společenství – vážím si každého úsilí překonat současné rozepře a jít dál, pochopit pohled druhého, hledat cesty k sobě navzájem i nové zdroje energie a naděje.

Představuju si, jak těžké to mají odstoupivší i neodstoupivší presbyteři – prodloužené funkční období a břímě zodpovědnosti za sbor v době těžké i obecně, vně sboru, a s děním uvnitř ještě mnohem víc. Přijde mi, že obměna větší části staršovstva by mohla být k dobrému: dopřát vyčerpaným odpočinek, snad tím změnit atmosféru ve sboru i ve staršovstvu samotném, aniž by se narušila kontinuita.

Moje důrazy pro případné zapojení do staršovstva by byla podpora většího vtahování a zapojování „prostých“ členů sboru do veškerého dění (mj. zveřejňovat alespoň zkrácené zápisy ze staršovstva a tam, kde to jde, otvírat otázky pro sbor zásadní v rámci celosborových

diskusí), pomoc potřebným uvnitř i vně sboru a církve, a někdy do budoucna – pokud by o to měl ještě někdo jiný zájem – snad i hledání nového prostoru pro tiché hovory a sdílení o víře a (duchovním) životě, protože právě při nich mi nejvíce „hoří srdce“ (L 24,32).

Na závěr doplním, že se stále hlavně starám o našeho syna Jáchyma a vracím se taky k práci s texty (redakční práce, poslední dobou jde převážně o texty teologické).